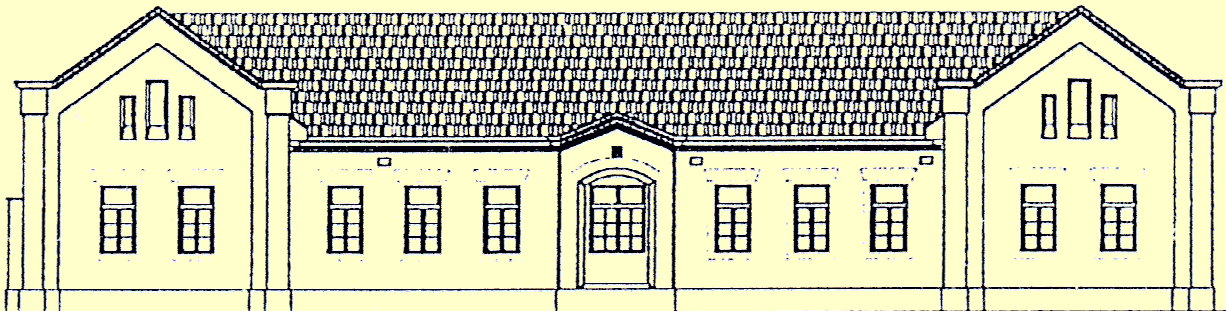

Mladen Skoko

ŠUMARSKA ŠKOLA U GLINI I KARLOVCU
PRVA GENERACIJA

Prilog obilježavanju šezdesete obljetnice postojanja i rada
Šumarske škole u Karlovcu (1947-2007)

Zagreb, 2008.

ŠUMARSKA ŠKOLA U GLINI I KARLOVCU PRVA GENERACIJA

**PRVA GENERACIJA ŠUMARSKIH TEHNIČARA
ZAPOČELA JE ŠKOLOVANJE 1946. U GLINI, A ZAVRŠILA 1949. U KARLOVCU**

Prilog obilježavanju šezdesete obljetnice postojanja i rada
Šumarske škole u Karlovcu (1947-2007)

U V O D

Ovim radom želimo upotpuniti podatke o prvoj generaciji šumarskih tehničara, učenika Šumarske škole u Glini i Karlovcu, o njihovim profesorima i uvjetima u kojima su se školovali i živjeli. Rad je obogaćen podacima prema sjećanju nekoliko učenika, od kojih su danas živi njih 14 od 36, koliko ih je završio Šumarsku školu u Karlovcu 1949. Neki od njih prethodno su preživjeli Bleiburg i Križni put, kao pitomci srednje domobranske škole ili pripadnici domobranske vojske (V. B a j s i ć , V. R u š a k , D. T r u h l i , V. T r u h l y) .

Neposredno nakon završetka II. Svjetskog rata potreba za šumarskim stručnjacima u Hrvatskoj bila je velika, posebno sa srednjom stručnom spremom, odnosno šumarskim tehničarima. Kako bi se došlo do tih kadrova tadašnje je Ministarstvo poljoprivrede i šumarstva NRH osnovalo dvogodišnju Šumarsku školu u Glini, koja je započela radom 21. 11. 1946. U prvu godinu upisano je jedno odjeljenje od 43 učenika (Slika 1) u dobi od 15 d o 23 godine. Od najstarijih spomenimo Đuru Č ul i g a i Dobrivoja D r a k u l i ć a , koji su rođeni 1923.

O ŠUMARSKOJ ŠKOLI U GLINI I KARLOVCU

Šumarska škola u Glini, internatskog tipa, bila je smještena zgradi Šumarije Glina (slika 2). Učenici su stanovali na prvom katu zgrade u kojoj je bila organizirana i prehrana. Jedna od kuharica bila je Katarina V a r a č i ć (ud. Kušan). Prvi direktor škole i profesor matematike bio je Ante D u i ć , dipl. ing. šumarstva, a upravitelj internata, razrednik i profesor Franjo P e t r o v i ć , dipl. ing. šum., koji je između ostalog predavao pedologiju.

Slika 1. Učenci i profesori Šumarske škole u Glini (svibanj 1947)

Odozgo slijeva: 1. red: Đ. Hodulak, V. Bajsić, B. Markičević, I. Rukavina, I. Prpić, D. Knežević; 2. red: I. Rogić, A. Vlastelić, K. Alić, Đ. Čulig, M. Filipović, I. Tomac, I. Ralić, I. Mačković, Z. Crnković, D. Truhli, J. Lebar, D. Drakulić, A. Kap, V. Rušak; 3. red: D. Mamula, D. Lončarević, B. Momčilović, A. Majnarić, Z. Klepac, Popović (?) prof. ruskog jezika, A. Duić, direktor, F. Petrović - prof., B. Potec, Đ. Jarić, P. Cicvara, I. Kezele; 4. red: G. Vukasović, D. Pejnović, V. Truhly, R. Trbojević, T. Čabrajec, I. Matić. B. Uzelac, Z. Barac, M. Špalj (Sliku je darovala Zora Potec)

Vjerojatno je na školi predavao i Dragutin Hanzl, dipl. ing. šum. Ostali profesori bili su vanjski suradnici. Tako je ruski predavao pravoslavni svećenik iz Gline (Popović?). Prema nastavnom planu učenici su pohađali nastavu iz 14 predmeta (slika 3). Predmeti šumarske struke bili su: geodezija, pedologija s mineralogijom, petrografijom i geologijom, šumska botanika s dendrologijom i anatomijom drvla te lov i ribolov.

Slika 2. Škola u Glini (s naknadno dograđenim drugim katom)
(Foto: A. Z. Lončarić)

Škola u Glini nije imala perspektivu za razvoj zbog skućenog prostora i nestašice stručnog kadra, pa je spomenuto ministarstvo svojim rješenjem od 26. 6. 1947. Šumarsku školu iz Gline premjestilo u Karlovac. U rješenju je naglašeno da se premještanje u Karlovac obavlja zbog lakšeg osiguranja stalnih nastavnika i mogućnosti uporabe pogodnih objekata za praktičnu nastavu. Osim toga Karlovac je bio daleko jače povijesno i kulturno središte u tom dijelu Hrvatske. Međutim učionice nisu zadovoljavale prostorne standarde, pa je Šumarska škola u

Karlovcu taj problem još dugo pokušavala riješiti, pogotovo što se je upisivao sve veći broj učenika, od 1960. djelovala je i Šumarska škola za odrasle, pa je nastavu trebalo prilagoditi suvremenim nastavnim načelima i potrebama prakse.

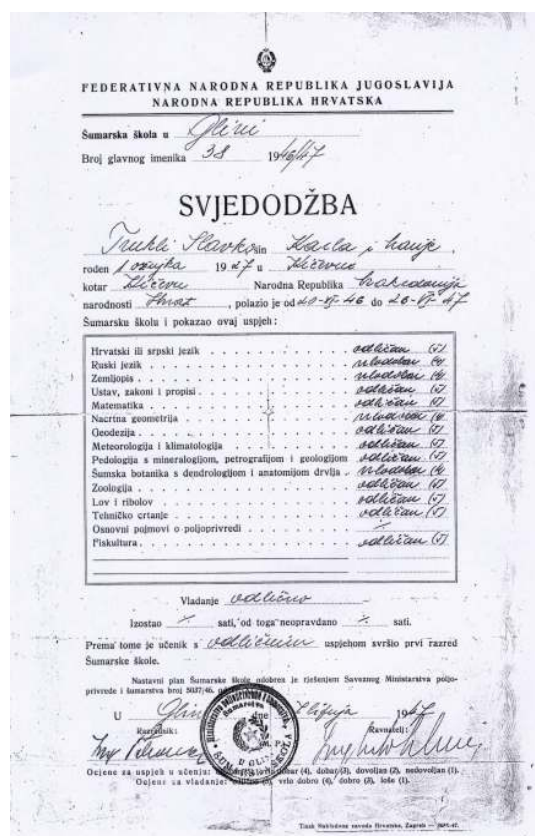
Nastava za učenike koji su iz Gline premješteni u Karlovac održavana je u prizemlju zgrade u Rakovcu 3, u tzv. "Šumarskoj kući" (slika 4). U potkrovlju te zgrade u dvije prostorije stanovalo je desetak učenika (slika 5), a neki su stanovali u prizemlju. Na prvom katu bila je uprava škole i stan direktora Ante Duića, dipl. ing. šum.

Tajnik je bio Nikola Krpan, zatim Gabrijela Urumović. Ostali učenici prve generacije stanovali su u zgradi preko puta, Rakovac 2, poznatoj kao stara Šumarska škola, koja je tu djelovala do 1968. (slika 6), kada je škola preseljena u zgradu Ekonomske škole (slika 7). Tek 1980. Šumarska škola preselila se u novu i suvremeno opremljenu vlastitu zgradu na Gažanskom polju (slika 8). Zgrada stare Šumarske škole duže je vrijeme bila zapuštena, a 1993. stavljena je pod preventivnu zaštitu. God. 2007. započela je obnova i preuređenje zgrade, koju će koristiti rakovačka Gimnazija za održavanje nastave.

Zgrada u Rakovcu 3 ("šumarska kuća") bila je u posjedu Slunjske imovne općine od 1895-1941., kada je prešla u vlasništvo Ministarstva šumarstva i rudarstva.

Prizemno su bili šumarski uredi, a na katu su živjeli šumarski stručnjaci - inženjeri s obiteljima (Velimir Polak, a nakon II Svjetskog rata Ante Duić, Josip Čuvaj, Matej Butković, Juraj Lipovšćak).

Zgrada stare Šumarske škole, Rakovac 2, izgrađena je 1863. (istovremeno kada i pročelje obližnje rakovačke Velike realke). U njoj je do 1903. djelovala Obća obospolna pučka škola (bivša "Muster-Normal-Hauptschule"), a zatim Ženska

Slika 3. Svjedodžba 1. raz. Šumarske škole Glina.

Slika 4. "Šumarska kuća" u Karlovcu, Rakovac 3 (Foto: Dubravko Halovanić)

Slika 5. Stanovali su zajedno (slijeva): K. Alić, Đ. Čulig, A. Vlastelić, T. Čabrajec (Sliku je darovao K. Alić)

Slika 6. Stara Šumarska škola u Karlovcu, Rakovac 2.
Lijevo kapelica (srušena nakon II. svjetskog rata).
(preuzeto iz Svjetla, br. 3-4, 1998., Karlovac)

Slika 7. Ekonomska škola u Karlovcu
(Arhiv: Šum. škola Karlovac)

Slika 8. Šumarska i drvodjelska škola u Karlovcu
(Foto: Dubravko Halovanić)

stručna škola, dvogodišnja Trgovačka škola i Glazbena škola. Od 1926-1941. bila je u posjedu Slunjske imovne općine. Škol. godine 1948/49. školovanje u Šumarskoj školi Karlovac produženo je na tri godine, tako da su 36 učenika prve generacije maturirali 1949. i stekli zvanje šumarski tehničar (svjedodžba - slika 12).

Učenici upisani u prvi razred u Karlovcu 1947. i 1948. (druga i treća generacija) završili su školovanje 1950. odnosno 1951. Školovali su se za potrebe šumarstva i drvne industrije pa su nakon mature stekli zvanje drveno industrijski tehničar (diploma - slika 13.) God. 1952. školovanje je produženo na 4 godine za zvanje šumarskog tehničara, što se održalo do danas.

Učenici koji su započeli školovanje 1947. i kasnije, bili su smješteni u drvenim barakama (internatu) izgrađenim 1948. god. na prostoru između stare Šumarske škole i željezničke pruge, pokraj tadašnje tvornice čavala ŽE-ČE (bivše Mustad). Prema sjećanju Ivana Šavora, dipl. ing. šumarstva i jednog od profesora (umro je 2005. u Zagrebu kao najstariji šumarski stručnjak u Hrvatskoj u 105. godini života), barake su bile postavljene na pilote oko 1 m od tla radi zaštite od poplava. Ing. Šavor nadzirao je izgradnju u kojoj su sudjelovali učenici škole, a i on osobno. Barake su imale po 6 soba. U svakoj je sobi bilo smješteno 6-8 (u početku i više) učenika. Peći su bile izrađene od limenih bačvi. Na kraju hodnika, koji je išao sredinom barake, bio je sanitarni čvor s umivaonicima. Tople vode nije bilo. Internat je napušten 1955. zbog dotrajalosti i požara.

Prehrana je u početku rada škole u Karlovcu za sve učenike bila je organizirana u nešto nižoj zgradi smještenoj u dvorištu stare Šumarske škole (slika 9) u kojoj je bila i kuhinja. Glavna kuharica bila je Dragica Jačmenović (danas sa suprugom

Dragom Lončarevićem živi u Vrbovcu). U blagovaonici su se održavale priredbe i ples. Kasnije su u toj zgradi uređene dvije veće učionice i jedna manja, te dvije manje skladišne prostorije. Preseljenjem Šumarske škole u prostorije Ekonomske škole (1968) škola je dvorišnu zgradu zadržala i koristila kao drvoprerađivačku radionu - praktikum za potrebe školovanja KV stolara. Ta je dvorišna zgrada u svojoj povijesti do 1947. korištena u razne svrhe (stanovi za podvornike, internat za učenike i dr.). U Domovinskom ratu zgrada je teško oštećena. Pred nekoliko je godina srušena i na tom je prostoru uređeno parkiralište.

Slika 9. Dvorišna zgrada u Rakovcu 2, oštećena u Domovinskom ratu
(Arhiv: OŠ "D. Jarnević", Karlovac)

Profesori šumarskih predmeta prvoj generaciji bili su šumarski inženjeri s bogatim praktičnim iskustvom: Tomo Bikčević (predavao uređivanje šuma, ...), Ante Duić (matematika, ...) bio je ujedno i prvi direktor škole, Ladislav Hang (geodezija, ...), Slavko Lovrić (lovstvo i ribarstvo, ... , slika 10) i Ivan Šavor (iskorišćivanje šuma, ...), koji je ujedno bio zamjenik direktora i razrednik, a nadzirao je rad kuhinje i prehrane u dvorišnoj zgradi. Profesori opće obrazovnih predmeta bili su većinom iz obližnje rakovačke Gimnazije. Po sjećanju učenika, ruski jezik predavala im je Ruža Hang, prof., supruga L. Hanga. Zanimljivo je da su dvorišta Šumarske škole i susjedne Gimnazije u početku bila odvojena visokim zidom!

Životopisi navedenih šumarskih inženjera objavljeni su u Hrvatskom šumarskom životopisnom leksikonu (Tutiz leksika, knjiga 1-6, Zagreb 1996-2003) osim za Antu Duića, koji ćemo posebno prikazati u ovom radu. Opširan životopis najstarijeg šumarskog stručnjaka Ivana Šavora (slika 11) objavljen je kao nekrolog u Šumarskom listu br. 7-8, 2005.

Slika 10. Slavko Lovrić

Propisanih udžbenika nije bilo pa su se tada u nastavi predmeta šumarske struke koristili udžbenici Šumarskog fakulteta i postojeća šumarska literatura. Spomenimo vrlo kvalitetan i opsežan Šumarski priručnik I i II s ukupno oko 1600 stranica, koji je tiskan u Zagrebu 1946., a priredio ga je Ministarstvo poljoprivrede i šumarstva NR Hrvatske.

Tek šezdesetih godina, kada je počela radom i Dopisna šumarska škola (kasnije Šumarska škola za odrasle) škola je počela izdavati interna skripta za šumarske predmete, a dijelom i za opće-obrazovno područje.

Predmeti šumarske struke dopunjavani su praktičnim vježbama i terenskom nastavom koja se redovito izvodila, a učenici su obavljali i obaveznu ljetnu praksu u šumarijama diljem Hrvatske.

Slika 11. Ivan Šavor

Organizirano je i nekoliko stručnih ekskurzija (Gorski kotar, Crikvenica, Dubrovnik, posjet šumarskim školama u Splitu i Sarajevu ...).

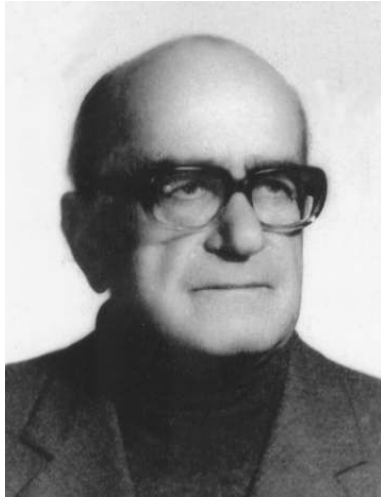
Nakon završenog školovanja 1949, većina od 36 šum. tehničara prve generacije ostala je vjerna svojoj šumarskoj struci. Oni su dali značajan doprinos razvoju šumarstva u Hrvatskoj u godinama nakon II svjetskog rata, kada je to bilo najpotrebnije. O tome ćemo saznati više iz njihovih životopisa koji su sastavni dio ovog rada. Tijekom zaposlenja neki su nastavili školovanje na višim školama i fakultetima u ekonomskoj struci (10) i šumarstvu (1).

Slika 12. Diploma šumarskog tehničara (1949).

Slika 13. Diploma drvnoindustrijskog tehničara (1950, 1951).

ANTO (ANTE) DUIĆ, (1904-1993), dipl. ing. šumarstva, prvi direktor Šumarske škole u Glini i Karlovcu.

Anto (Ante) Duić rođen je u Docu kod Travnika (BiH) 26. 3. 1904. Sin je Josipa i Mare r. Mijatović. Hrvatske je narodnosti, rimokatolik. Osnovnu je školu završio kod časnih sestara u Docu a klasičnu gimnaziju kod franjevaca u Visokom. Nakon školovanja godinu dana radio u Trgovačkoj školi u Gradačcu .

Šumarstvo je studirao na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Apsolvirao je 1929., a diplomirao 1930. Pri kraju studija bio je predsjednik Udruženja studenata šumarstva u Zagrebu.

Nakon diplomiranja zaposlio se kod Otočke imovne općine u Otočcu, a zatim u Korenici. God 1932. postavljen je za činovničkog pripravnika kod kotarskog načelstva u Samoboru, gdje je unaprijeđen za šum. pristava, a 1938. premješten je kotarskom načelstvu u Delnice, kao kotarski šumarski referent i viši šum. pristav. Početkom II Svjetskog rata premješten je u istom svojstvu u BiH kod Ravnateljstva državnih šuma najprije u Mostar, a 1943. u Travnik. Tada je pristupio NOB-u, gdje se je nalazio do kraja rata.

Tijekom 1945. radio je u ONO Pokupje. Od 22. 12. 1945. do 30. 10. 1946. bio je načelnik općeg odjela u Ministarstvu poljoprivrede i šumarstva u Zagrebu. Zaslužan je što je u tom razdoblju Ministarstvo donijelo rješenje o osnivanju Šumarske škole u Glini, kako bi se zadovoljila potreba za šumarskim tehničarima . Dana 30. 10. 1946. imenovan je direktorom netom osnovane Šumarske Škole u Glini. Uz to predavao je i matematiku. Kada je škola 1947. preseljena u Karlovac ostao je direktor škole do zaključno 1949/50. šk. god. Prema dostupnim podacima na Šumarskoj školi u Karlovcu nastavio je raditi do 15. 4. 1951. Zatim je 6 mjeseci radio u Šumskom gospodarstvu "Papuk" Osijek i ponovo kraće vrijeme do 1. 12. 1951. u Šumarskoj školi Karlovac.

Od prosinca 1951. do ožujka 1956. bio je upravitelj Šumarije Karlovac, koja je do 1954. radila u sklopu Šumskog gospodarstva "Šamarica" Zagreb. U tom je razdoblju doživio montirani sudski proces, bio je i u istražnom zatvoru i neko vrijeme suspendiran. U razdoblju suspenzije radio je honorarno u Lijevim Štefankima kod Pokupskog i Šumarskoj školi u Sarajevu (Ilidža), kada je oslobođen od optužbe.

Svoj je radni vijek završio u BiH. Od 1956. do 1961. radio je u Šumariji Livno a zatim do umirovljenja 31. 12. 1962. kao tehnički direktor u Šumariji Kupres. Kao umirovljenik živio je u Zagrebu. Umro je 1993. i pokopan u obiteljskoj grobnici na Mirogoju.

God. 1937. primljen je za redovitog člana tadašnjeg Jugoslavenskog šumarskog udruženja, a za vrijeme rata i nakon rata bio je član Hrvatskog šumarskog društva (HŠD). God. 1945. bio je član časnog suda HŠD, a 1946. član redakcijskog odbora Šumarskoga lista.

U tjedniku Naprijed (Zagreb, 24. 8. 1946.) objavio je članak "Sabirimo bukvicu" u kome piše o bukovim žiru (bukvici) kao hrani za domaće životinje i kao industrijskoj sirovini za proizvodnju jestivog i rasvjetnog ulja. (Vidi Šumarski list, br. 7-9, 1946.).

Bio je izvrstan matematičar, te je već za vrijeme studija davao instrukcije iz tog područja. I

kao predavač matematike na Šumarskoj školi davao je veliki značaj poznavanju tog predmeta za šumarsku struku, pa je prema potrebi dobrovoljno učenicima bio i instruktor. Za svoj je rad u struci primio nekoliko priznanja. Vrlo pozitivno mišljenje o njemu imali su (i imaju) učenici Šumarske škole, za koje je bio ne samo uzoran direktor i profesor već i odgajatelj i prijatelj, a posebno ga pamte po poštenju. Često se odazivao pozivima učenika na obilježavanje obljetnica mature. Posljednji susret s grupom učenika prve generacije bio je 1987. na proslavi 40. obljetnice postojanja i rada Šumarske škole u Karlovcu (slika 14).

Slika 14. Posljednji susret s prvom generacijom, Karlovac 1987.

Gore (slijeva): Z. Klepac, Z. Barac, K. Alić, I. Čabrajec (zaklonjen).

Prvi red (slijeva): K. Hafner, B. Uzelac, A. Duić, I. Ralić, D. Pejnović

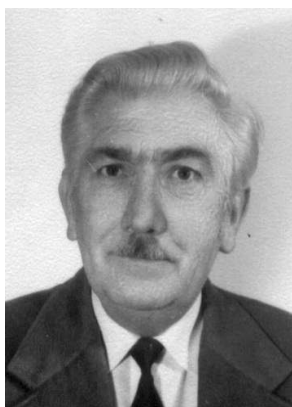
(Foto: Alojzije Frković)

ŽIVOTOPISI

ALIĆ, Krešimir, (Čazma, 12. 8. 1929), šum. tehničar.

Sin Đure i Anke r. Mavrić. Osnovnu školu završio je u Čazmi. Kao šum. tehničar od 1950. do 1955. radio je u Šumariji Čazma kao referent za uzgajanje šuma. Od 1955. do 1957. radio je u Drvnoj industriji "Florijan Bobić" u Varaždinu kao sekretar poduzeća, te kao upravitelj pilane. Ubrzo se vraća šumarstvu i od 1957. do 1968. bio je upravitelj Šumarije Čazma. God. 1968. postaje direktor netom osnovane pilane u Čazmi i na tom je mjestu ostao do umirovljenja 1989. Istakao se kao rukovoditelj i organizator. Za uspjehe i zasluge u radu dodijeljen mu je Orden rada. Živi u Čazmi.

BAJSIĆ, Vjekoslav, (Dekanovec, Međimurje, 27. 4. 1926 - Ludbreg, 11. 2. 1992), šum. tehničar.

Sin Janka, službenika i Franciske r. Potočnik, kućanice. Osnovnu školu završio je u Ludbregu. Kao 19-godišnjak preživio je Bleiburg i Križni put. Nakon završene Šumarske škole zaposlio se u šumarstvu najprije kod NO Oblasti Bjelovar, zatim je radio u Buzetu (šumarstvo i uzgoj tartufa), Gorskom Kotaru (pilana), šumarijama Pitomača i Đurđevac, NO Kotara Đurđevac i Koprivnica. Nakon toga u Ludbregu je 17 godina bio direktor Ugostiteljstva "Putnik". Umirovljen je 1991. Umro je 1992. i pokopan u Ludbregu. Kao učenik Šumarske škole bio je uspješan član glumačke sekcije, a bavio se i sportom.

BARAC, Zlatko, (Kamenjak, Grižane, 19. 9. 1926), šum. tehničar. Sin Ivana i Katarine r. Balas. Osnovnu školu završio je u Grižanima. Kao šum. tehničar zaposlio se 1949. u Zagrebačkoj oblasti - Odjel za šumarstvo. Dana 1. 12. 1950. premješten je u Rijeku u poduzeće "Vodogradnja", Odjel bujičarstvo. Do 1957. radio je na terenu Istre i Hrv. Primorja na uređenju bujica, regulaciji rijeka i melioracijama. God. 1958. poduzeće mijenja naziv u "Konstruktor" Rijeka, koje obavlja radove u niskogradnji, pomorstvu, izgradnji mostova i visokogradnji. Kako je Z. Barac prethodno u bujičarstvu i niskogradnji stekao iskustvo u građevinskim radovima, radio je u

upravi "Konstruktora" od 1958. do umirovljenja 1990. najprije na poslovima kalkulanta u komercijalno-tehničkoj službi, a od 1970. bio je šef Odjela za kooperantske radove. Za vrijeme školovanja u Karlovcu bavio se nogometom i kuglanjem. Živi u Rijeci.

CRNKOVIĆ, Josip, (G. Viduševac, Glina, 1.1.1929 - Karlovac, 24. 3. 1989), šum. tehničar, dipl. oec.

Sin Ivana i Agate r. Županić. Kao šum. tehničar od 1951. - 1952. bio je službenik Šumarije Krašić, ŠG "Šamarica" Zagreb, a od 1952. do 1954. službenik Šumarije Glina. Od 1954. do 1960. bio je upravitelj Uprave zaštitnih šuma grada Karlovca (Šumarija "Kozjača"), a zatim do 1965. načelnik Odjela za privredu i radne odnose NO Općine Karlovac. God. 1961. upućen je na studij na Visoku privrednu školu u Zagrebu, gdje je diplomirao 1964. i stekao zvanje dipl. ekonomist. God. 1965. radio je kao pomoćnik direktora u Štamparskom zavodu "Ognjen Prica" u Karlovcu, a od 1966.-1975. u DIP-u Karlovac kao

rukovoditelj službe plana i razvoja, šef sektora trgovine na veliko i malo, referent investicija i direktor. God. 1975. prelazi u Tvornicu metalnih proizvoda "Kordun" u Karlovcu gdje je radio do smrti 1989. kao voditelj poslovnice, referent prodaje i šef financija. Pokopan je na Dubovcu. Bio je aktivan član Dobrovoljnog vatrogasnog društva Karlovac i za svoj uspješan rad primio je nekoliko priznanja.

ČABRAJEC, Tomo, (Ključ, Novi Marof, 15.4.1931 - Sv. I. Zelina, 14.12.2004), šum. tehničar.

Sin Ivana i Dore r. Koren. Osnovnu školu završio je u Ključu, a nižu gimnaziju u Varaždinu. Kao šum. tehničar zaposlio se 15.7.1949. i do kraja 1950. radio na pošumljavanju na području Kotara Zadar, zatim do 30.9.1951. kao referent za šumarstvo pri Kotaru Zelina. Slijedi služenje vojnog roka. Od 1952. do 1985. radio je u Šumariji Zelina, ŠG Zagreb, kao zamjenik upravitelja. Zbog relativno male površine u šumariji su kao šumarski stručnjaci radili samo on i upravitelj. Obavljao je sve uredske i terenske poslove (uzgajanje šuma, iskorišćivanje šuma ...). Posljednjih 5 godina do umirovljenja

1990. radio je u Šumariji Zagreb kao zamjenik upravitelja na poslovima iskorišćivanja šuma. Nakon duže bolesti umro je 2004. Pokopan je u Sv. Ivanu Zelini. Za uspješnost u radu primio je nekoliko priznanja. U mladosti igrao je šah i bio je prvak šumarske škole.

ČULIG, Đuro, (Petrinja, 21.4.1923 - Zagreb, 1995) šum. tehničar.

Sin Ivana, službenika i Marije r. Lovrić, domaćice. Osnovnu školu završio je u Petrinji. Nakon završne šumarske škole zaposlio se 1949. u Pilani i tvornici furnira u Capragu (Sisak). God. 1963. tvornica je premještena u Češko Selo (Petrinja), gdje obnaša dužnost direktora tehničkog odjela do 1971. kada iz zdravstvenih razloga odlazi u prijevremenu mirovinu. Bio je cijenjen zbog staloženog načina rješavanja problema u životu i radu. Za svoj uspješan rad primio je nekoliko diploma i priznanja. Uvijek vedrog duha, sklon šali, nalazio je lijepu riječ i razumijevanje za svakoga. Većina obiteljske dokumentacije nestala je tijekom Domovinskog

rata. U slobodnom vremenu kao samouk bavio se raznim poslovima. Supruga mu Helena i kći Vera, nastavnica, žive u Australiji.

DRAKULIĆ, Dobrivoje, (Kočani, Makedonija, 1923 -Zagreb,1992), šum. tehničar, ekonomist.

Sin Duška koji je umro u 23. godini života. Majka mu je bila ljekarnica. Nakon završenog školovanja u Karlovcu radio je na pilani u Jastrebarskom, zatim u DIP-u Karlovac te u Exportdrvu Zagreb - predstavništvo u Milanu do umirovljenja. Umro je 1992. u Zagrebu. Na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu završio je studij vanjske trgovine (viša sprema).

FILIPOVIĆ, Mato, šum. tehničar, dipl. oec.

Završio je Ekonomski fakultet u Zagrebu. Živi u Novom Vinodolskom.

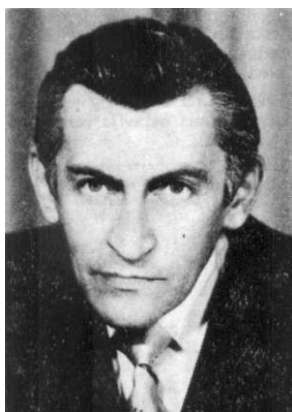
HODULAK, Đuro, (Resnik, Pleternica, 1.8.1929), šum. tehničar, ing. organizacije rada.

Sin Martina i Mande r. Barbarić. Osnovnu školu završio je u Buku kod Pleternice. God. 1949. bio je 4 mjeseca pripravnik, a od 1.1. do 31.5.1951. poslovođa u Tvornici furnira u Sisku. Zatim je do kraja 1951. bio zamjenik upravitelja Šumarije Pakrac, nakon toga upravitelj Pilane u Požegi do 1.6.1955., te zamjenik upravitelja Šumarije Nova Gradiška do kraja 1960. Od 1961. do 1964. upravitelj je Mehanizacije Nova Gradiška. U Šumskom gospodarstvu Nova Gradiška radio je od 1965. do umirovljenja 31. 12. 1990. na dužnostima referenta eksploatacije šuma i normiranje, rukovoditelja eksploatacije, referenta na analizu i konačno rukovoditelja za plan i analizu. Završio je Višu školu za organizaciju rada u Kranju (Slovenija). Živi u Novoj Gradiški.

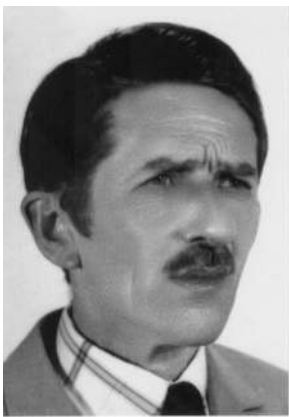
JARIĆ, Đuro, (Glogovica, Slav. Brod, 24. 4.1930 - Slav. Brod, 1991), šum. tehničar.

Sin Antuna i Lizike r. Medić. Osnovnu školu završio je u Glogovici. Kao šum. tehničar od 1949. radio je u Pilani Lučice (Delnice), zatim je bio upravitelj Lugarske škole u Delnicama i instruktor na osposobljavanju šumskih radnika za rad dvoručnom motornom pilom u Zalesini. Od 1950. do 1951. bio je na odsluženju vojnog roka. Nakon toga radio je u Općoj poljoprivrednoj zadruzi u Čabru, Šumariji Mrkopalj, u Drvnoj industriji "Slavonija", Slav. Brod do umirovljenja 1981. Stručni ispit položio je u Zagrebu 1954. Aktivno se bavio politikom. Na izgradnji Hidrocentrale "Vinodol" Lokve dobio je udarničku značku (1954.)

KAP, Andrija, (Nova Gradiška, 1927 - Nova Gradiška, 1977) šum. tehničar, ekonomist.

Osnovnu školu i nižu gimnaziju završio je u N. Gradiški. God 1943. zaposlio se kod Ravnateljstva šuma N. Gradiška. Nakon završene šumarske škole kraće vrijeme radio je u Šum. građevinskom poduzeću Rijeka i Šumarskoj školi Karlovac. God. 1951. dobio je stalno zaposlenje u Šumariji Nova Gradiška, ŠG "Psunj" N. Gradiška, gdje ostaje do kraja 1959. Radio je na mjestu referenta za uzgoj šuma, a povremeno i iskorišćivanje. Neko je vrijeme bio i upravitelj. God. 1960. prelazi u netom osnovano ŠG Nova Gradiška za šefa plana, kasnije analitičara. Iako narušena zdravlja diplomirao je 1968. na Višoj ekonomskoj školi u Banja Luci (BiH). Radio je do prerane smrti 1977.

KEZELE, Ivan, (Delnice, 2. 9. 1927), šum. tehničar.

Sin Mihe i Josipe r. Tomac. Osnovnu i građansku školu završio je u Delnicama 1941. Bio je aktivni učesnik NOB-a od 1942. do 1945. Kao šumarski tehničar zaposlio se u DIP-u "V. Švalba" u Klani. Nakon toga bio je tehnički rukovodilac ŠIP-a Karlobag, potom i ŠIP-a Senj (radilišta Mošune i Vodice). Od 1950. radio je u ŠG "I. Lenac" u Delnicama na izradi prvih poslijeratnih osnova gospodarenja za šume bivših zemljišnih zajednica. God. 1951. osniva Šumariju Prezid u sastavu ŠG "Viševica" Rijeka i postaje njezin prvi upravitelj (slika 15), a 1954. suosnivač je, sa Stjepanom Mačekom, dipl. ing. šum. i prvi tehnički upravitelj Šumarije Skrad. Stručni ispit položio je u

Zagrebu. God. 1960. premješten je u netom osnovano ŠG Delnice na mjesto referenta za kategorizaciju za cijelo područje gospodarstva (svih 12 šumarija). S tog je radnog mjesta, nakon 20 godina uspješnog rada u gospodarstvu, otišao u mirovinu (1980). Zaslužan je što se u ŠG Delnice počela primjenjivati tada nova djelatnost rada - kategorizacija terena i normiranje u eksploataciji šuma, čime su utvrđene osnove za izradu plana direktnih troškova, plana ekonomskog obrazloženja izgradnje šumskih prometnica i izračunavanje ekonomske vrijednosti šuma. Za svoj rad na tom području proglašen je inovatorom. Primio je veći broj priznanja i odličja, između ostalog: Orden zasluga za narod III reda (1952.), Zahvalnicu Narodne tehnike Zagreb za organiziranje i popularizaciju natjecanja šumskih radnika Hrvatske (1974), Orden rada sa srebrnim vijencem (1977) i dr. Živi u Delnicama.

Slika 15. Prva uprava Šumarije Prezid osnovane 1. studenog 1951.

Stoje s lijeva: F. Volf - lugar, F. Kovač - lugar, J. Hudolin - šum. tehničar, F. Turk - nadlugar, F. Vesel - nadlugar, zamjenik upravitelja, R. Janeš - blagajnik, A. Klepac - lugar; Donji red slijeva: F. Malnar - lugar, A. Tušek - evidentičar, Filip Vesel - lugar, I. Kezele - šum. tehničar, upravitelj, nepoznata kuharica i F. Kovač - administrator (Foto arhiv : Šumarija Prezid)

KLEPAC, Zlatko, (Gerovo, 25. 7. 1930) šum. tehničar, dipl. oecc.

Sin Milana i Darinke r. Šoštarić. Osnovnu školu završio je u Delnicama. Kao šum. tehničar zaposlio se u Planskom odjelu DIP-a Delnice, a 1951. dobiva mjesto u Srednjoj tehničkoj školi drvne struke u Zagrebu kao nastavnik tjelesnog odgoja i kao odgajatelj u učeničkom domu. Nakon odsluženja vojnog roka (1956) zaposlio se u Riječkoj banci kao referent kredita. God. 1960. prelazi u ŠG Delnice gdje godinu dana radi u Planskom odjelu kao planer. Od 1961. do umirovljenja 1991. radio je u "Croatia osiguranju" - Poslovnica Delnice kao procjenitelj šteta, pa kao šef odjela šteta, a dva posljednja mandata bio je direktor Poslovnice Delnice. U međuvremenu diplomirao je kao izvanredni student na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu 1973. Iz predmeta ekonomika šumarstva kod prof. dr. Branka Kraljića sa Šumarskog fakulteta u Zagrebu imao je diplomski rad "Problemi i stanje šumarstva Gorskoga kotara". Za vrijeme školovanja i kasnije bio je svestrani sportaš. Osnivač je Gorske službe spašavanja u Delnicama. Primio je mnoga odličja za sportske i društvene aktivnosti u Gradu Delnicama. Živi u Delnicama.

KNEŽEVIĆ, Dinko, šum. tehničar.

Prema podacima učenika Šumarske škole Karlovac rodom je iz Slav. Broda. Već za vrijeme školovanja bio je aktivan lovac, a i kasnije se bavio lovstvom. Nakon završene Šumarske škole otišao je u Beograd, gdje je neko vrijeme bio kustos Lovačkog muzeja. God. 1979. radio je u "Jelenu" Beograd. Nije dolazio na obljetnice svoje generacije u Karlovac.

LEBAR, Josip, (Osijek, 1930 - Karlovac, 1995) šum. tehničar, ekonomist.

Sin Ludviga i Veronike r. Škafar. Osnovnu školu završio je u Borovu. Nakon završene Šumarske škole od 1951. do 1954. radio je u Šumarskoj školi Karlovac kao odgajatelj, od 1955. do 1956. u Šumariji Karlovac II, a od 1956 - 1960. bio je upravitelj Šumarije Krnjak. Od 1960 - 1962. bio je sekretar u tada osnovanom ŠG Karlovac, a potom do 1969. direktor "Zelenila" Karlovac. U razdoblju od 1969. do 1975. bio je komercijalist u poduzeću Trgo-Makedonija u Zagrebu. God. 1975. završio je Višu ekonomsku školu u Banja Luci. Od 1975. do umirovljenja 1990. bio je rukovoditelj prodaje u "ŽE-ČE" Karlovac. Dodijeljena mu je Diploma i priznanje poduzeća "ŽE-ČE" Karlovac za nesebično zalaganje u radu, zahvalnica istog poduzeća za osobni doprinos izgradnji poduzeća, te 1985. Plaketa JUŽICE (Poslovne zajednice Jugoslavije). U mladosti bavio se boksom i atletikom (bacanje kladiva).

LONČAREVIĆ, Drago, (Vranovci, Slav. Brod, 15. 10. 1925) šum. tehničar.

Sin Tome i Jelene r. Lukić. Osnovnu školu završio je u N. Jankovcima 1938. a nižu gimnaziju u Slav. Brodu 1943. Kao šum. tehničar zaposlio se 1949. u Šumskom poduzeću Dvor na Uni u Bos. Novom kao upravitelj šumske manipulacije. Od 1.8.1950. radio je u Odjelu za uređivanje šuma ŠG "Garjevica" Bjelovar, a od 2. 10. 1950. u Šumariji Čazma istog gospodarstva kao zamjenik upravitelja i kao upravitelj. Nakon toga radio je u ŠG Bjelovar, Šumarija Vrbovec od 1952. do 1954. kao upravitelj, a od 1954. kao zamjenik upravitelja i referent za iskorišćivanje šuma do odlaska u invalidsku mirovnu

1.3.1979. Tijekom radnog vijeka zbog izvanrednog zalaganja primio je nekoliko odličja i priznanja. Odlukom predsjednika tadašnje SFRJ uručena mu je Medalja rada (1959.), Orden rada sa srebrnim (1968) i zlatnim vijencem (1975), a ŠG Bjelovar dodijelio mu je Spomenicu (1968) i Zlatnu plaketu (1974) za doprinos na unapređenju šumarstva. Za poseban doprinos za razvoj Općine Vrbovec primio je nekoliko priznanja kao i Priznanje Štaba civilne zaštite Općine Vrbovec (1982) i Gradske udruge umirovljenika Vrbovca (2002) za višegodišnji uspješan rad.

Živi u Vrbovcu.

MAJNARIĆ, Antun, (Delnice, 18. 6. 1931 - Rijeka, 19. 2. 1976) šum. tehničar, dipl. ekonomist.

Sin Stanka i Marije r. Žagar. Osnovnu školu i nižu gimnaziju završio je u Delnicama. Nakon završene šumarske škole studirao je na Ekonomskom fakultetu u Zagrebu. Kao dipl. ekonomist zaposlio se u Općini Delnice - Odjel za privredu i financije. Nakon tri godine postaje načelnik tog odjela i na toj dužnosti ostaje 10 godina. Po nalogu Općinskog komiteta SKH postavljen je za direktora Trgovačkog ugostiteljskog poduzeća "Goranin" u Delnicama koje je obuhvaćalo preko 100 ugostiteljskih objekata i prodavaonica mješovite robe. Na toj dužnosti ostaje 5 godina, a potom odlazi u

Rijeku u Službu društvenog knjigovodstva - Odjel analize. Nedugo zatim 19.2.1976. umire nakon kratke i teške bolesti. U braku s Dragicom r. Šporer imao je kćer Sonju i sina Davora.

MAMULA, Dragomir, rođen 1927. u Gomirju, šum. tehničar, dipl. ing. šumarstva.

Bio je učesnik NOB—a. Nakon završene Šumarske škole u Karlovcu, u kojoj je bio odličan učenik, studirao je šumarstvo na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu u Zagrebu i diplomirao 1954. Radio je kao upravitelj Šumarije Slatinski Drenovac, tehnički direktor ŠG Našice i direktor ŠG "Papuk" Podr. Slatina. U međuvremenu vodio je u Zalesini (Gorski kotar) tečaj za osposobljavanje šumskih radnika za rad motornom pilom (STIHL). God. 1974. bio je referent uređivanja šuma u ŠG Bjelovar. Tada je

imao 22 godine radnog staža u šumarstvu. Nakon toga bio je općinski inspektor u Bjelovaru. Umro je vjerojatno prije 1979. u Bjelovaru. (Životopis sastavljen prema podacima učenika Šumarske škole Karlovac i Zbornika "Sto godina šumarstva Bilogorsko -podravske regije" - Bjelovar, 1974.).

MARKIČEVIĆ, Branko, (Zagreb, 22. 2. 1927 – Zagreb, 1982) šum. tehničar.

Sin Milana i Marije r. Vukek. Osnovnu školu i 6 razreda gimnazije završio je u Zagrebu. Kao šum. tehničar zaposlio se 1949. u poduzeću "Gora" (kasnije "Šuma") u Zagrebu. Radio je u eksploataciji šuma (sječa) na području Žumberka i u Siraču kod Daruvara do 1951. Nakon odsluženog vojnog roka radio je u Šumariji Vojnić kao zamjenik upravitelja od 1952. do 1954. Zaslužan je za osnivanje Šumarije Krnjak u kojoj je radio kao upravitelj od 1954. do 1956. Tada se vraća u Vojnić gdje ostaje do 1959. Nakon toga radio je u DIP-u Turopolje kao šef prodajnog odjela do srpnja 1982. kada odlazi u invalidsku mirovinu. Ubrzo, već u prosincu iste godine umire. Dobio je Priznanje DIP-a Turopolje za uspješan rad i unapređenje tvornice, te plaketu tvornice u povodu 70. obljetnice njenog postojanja (rad u bronci akademskog kipara Zlatka Zlatića). Kao učenik šumarske škole bio je uspješan član glumačke sekcije.

MATIĆ, Ivan, (Otok, Vinkovci, 24. 3. 1929 - Đakovo, 3. 1. 1983), šum. tehničar.

Sin Mate, radnika i Mande r. Goreta, kućanice. Osnovnu školu završio je u Otoku, a nižu gimnaziju u Vinkovcima. Nakon završene šumarske škole zaposlio se u ŠG "Spačva" Vinkovci. Tijekom 1949. radio je kao mlađi šum. tehničar, a od 1950. kao pripravnik i zamjenik upravitelja Šumarije Cerna. God. 1951. postavljen je za upravitelja Šumarije Đakovo, a od 1953. bio je upravitelj Šumarije Levanjska Varoš. Nakon nekoliko godina prelazi u Šumariju Đakovo - Ispostava Trnava, koja od 1960. kao pogon Šumarija Trnava djeluje u sastavu ŠG Osijek. Najprije je kraće vrijeme radio kao referent za uzgoj i zaštitu šuma, zatim kao upravitelj. God. 1959. položio je stručni ispit za zvanje pristava šumarske struke. Šezdesetih godina iz Trnave prelazi u Šumariju Đakovo, ŠG Osijek, gdje je bio referent za uzgoj šuma do iznenadne smrti 1983. Bio je cijenjen kao stručnjak za uzgajanje šuma.

MOMČILOVIĆ Branko, šum. tehničar.

Rođen je u Plavča Dragi kod Plaškog. Nakon završene šumarske škole i odsluženog vojnog roka kraće je vrijeme radio u Šumariji Mali Lošinj, zatim u šumarijama Vojnić i Krnjak. Nakon toga zaposlio se na željeznici u Impregnaciji drva Karlovac kao kontrolor za prijem (ulaz) materijala i impregnacije. Preminuo je 80-ih godina, a nedugo zatim i njegova supruga. Djece nisu imali.

PEJNOVIĆ, Damjan, Daco (Vrhovine 14. 11. 1927 -1995), šum. tehničar.

Sin Stevana i Jelene r. Pejnović. Osnovnu školu završio je u Vrhovinama, a nižu gimnaziju u Gospiću. Kao šum. tehničar - pripravnik radio je od 1949. do 1950. u Šumariji Krasno. Od 1950. do 1952. bio je upravitelj Šumarije Skrad, a zatim do 1954. upravitelj Šumarije Fužine. Od 1954. do umirovljenja 1982. radio je u Vrhovinama: do 1957. bio je direktor Drvne industrije, zatim referent uzgajanja šuma u šumariji. Odlikovan je Ordenom rada sa srebrnim vijencem.

POTEC, Branko, (Đurđevac, 26. 7. 1928 - Zagreb, 1961), šum. tehničar.

Sin Marijana i Terezije r. Dolenčić. Kao šum. tehničar radio je na poslovima drvne industrije u Virovitici, Dugom Selu kao direktor pilane i Mrkonjić Gradu (BiH). Umro je vrlo mlad u 33. godini života zbog bolesti srca. God. 1959. bio je na 10. obljetnici mature u Karlovcu.

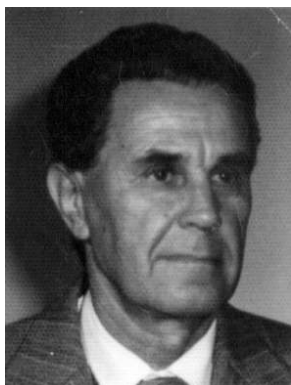
RALIĆ, Ilija, (Jezero, Plaški, 20. 10. 1925 – Zagreb, 1999), šum. tehničar, diplomirani ekonomist.

Sin Radovana i Stoje r. Jovetić. Osnovnu školu završio je u Plavča Dragi kod Plaškog 1936., a građansku školu u Plaškom 1940. U Zagrebu je na Višoj ekonomskoj školi za vanjsku trgovinu diplomirao 1965., a na Visokoj školi za vanjsku trgovinu 1971. Radio je u Drvnoj industriji Vrginmost (danas Gvozd) i Vrhovine. Od 1962. do umirovljenja 1990. radio je u Predstavništvu DI Vrhovine u Zagrebu. Umro je u Zagrebu 1999. i pokopan na mjesnom groblju u Plavča Dragi. God. 1987. bio je na 40. obljetnici Šumarske škole u Karlovcu i susreo se posljednji put s kolegama svoje generacije i njihovim direktorom Antom Duićem, dipl. ing. šumarstva.

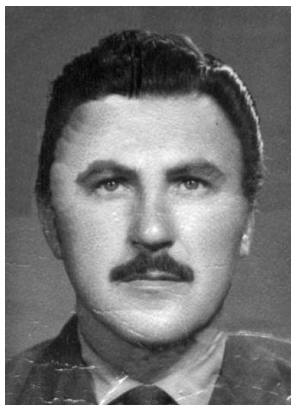
ROGIĆ, Ivan, (Sv. Juraj, Senj, 1928 - Rijeka, 1979), šum. tehničar.

Sin Valenta i Vicence r. Samaržija. Osnovnu školu završio je u Sv. Jurju a nižu gimnaziju u Senju. Kao šum. tehničar bio je pomoćnik upravitelja Šumarije Krasno. Stručni ispit je položio, jer je tada bio obavezan za to zvanje. Započeo je studij šumarstva, pa Višu ekonomsku školu u Rijeci, no iz zdravstvenih razloga bio je prisiljen napustiti studij. Zaposlio se u poduzeću "DRVO" Rijeka, gdje je radio do prerane smrti 1979. Za vrijeme školovanja u Karlovcu bio je cijenjen od kolega i profesora zbog svoje inteligencije, dobrote i karaktera. Posebno se isticao u geodeziji.

RUKAVINA, Ivan, (Klanac, Gospić, 15. 10. 1930), šum. tehničar.

Sin Mile i Kate r. Milinković. Osnovnu školu završio je u Klancu, a 4 razreda gimnazije u Novoj Gradiški. Kao šum. tehničar radio je u Drvnoj industriji Ogulin, Pilani Lučice (Delnice) i ŠG Nova Gradiška, najprije u Šumariji Nova Kapela, zatim u Sekciji za uređivanje šuma. Nakon toga do umirovljenja 1983. radio je kao referent za iskorišćivanje šuma u ŠG Bjelovar — Šumarija Lipik. Živi u Lipiku.

RUŠAK, Vjekoslav, (Plavšinci, Novigrad Podravski, 5. 9. 1924 – Koprivnica, 27. 9. 2003), šum. tehničar.

Sin Đure i Marije r. Večenaj. Osnovnu školu i nižu gimnaziju završio je u Zagrebu. Kao šum. tehničar radio je u Šumariji Bjelovar od 1950. do 1953., a u Šumariji Sokolovac 1954. Nakon toga, do umirovljenja 1984., radio je u ŠG Koprivnica, Šumarija Koprivnica pretežno kao referent uzgajanja šuma. Isticao se u radu na proredama. Umro je 2003. i pokopan na Gradskom groblju u Koprivnici. God 1974. ŠG Koprivnica dodijelilo mu je Zlatnu plaketu za dugogodišnji rad i rad na unapređivanju šumarstva Bilogorsko-podravске regije . God. 1986. kao osnivač i aktivan član Šumarskog

društva Koprivnica dobio je priznanje prigodom 30. obljetnice osnivanja i rada društva. Bio je aktivan lovac u LD "Srndač" u Koprivnici. U razdoblju od 18.4.1943. do 15.5.1945. bio je pripadnik Hrvatske domobranske vojske u činu poručnika. Do 16.7.1945. bio je u zarobljeništvu. Sudionik je Križnog puta. Dobio je "Spomen na Bleiburšku tragediju hrvatskog naroda 15.5.1945. - Spomen znak Vojnički red trolista s Križem kneza Višeslava". U mladosti sudjelovao je u motociklističkim utrkama, pa je bio počasni član Oldtimer kluba Koprivnica.

ŠPALJ, Marijan, (Vojnić, 12. 8. 1930), šum. tehničar.

Sin Marka i Ruže r. Tomljanović. Osnovnu školu završio je u Kuzmici (Požega). Zaposlio se 1.7.1949. i do 15.10.1950. radio u ŠG "Požeška gora" Požega na poslovima uređivanja šuma. Zatim je godinu dana studirao šumarstvo u Zagrebu. Od 1951. do 1953. bio je zamjenik upravitelja Šumarije Kamenska, ŠG Nova Gradiška. Slijedi odsluženje vojnog roka. Od 1955. do umirovljenja 1991. radio je kao poslovođa uzgoja šuma u Šumariji Lipik, a neko je vrijeme bio i upravitelj šumarije. Član je Lovачkog društva "Jelen" u Lipiku, a bio je tajnik LD u Kukunjevcu. Posjedovao je vrijedne lovačke trofeje i lovačko oružje, što je sve nestalo za vrijeme Domovinskoga rata,

kada je kao prognanik bio prisiljen napustiti Lipik. Član je Hrvatskog šumarskog društva - Ogranak Bjelovar, a bio je član Dobrovoljnog vatrogasnog društva s položenim ispitom. Aktivno se bavio šahom. Živi u Lipiku.

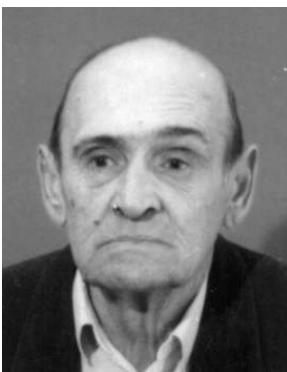
TOMAC, Ivan (Ivić), (Delnice, 17. 6. 1931 – Ljubljana, 11. 12. 1990), šum. tehničar, ekonomist.

Sin Josipa i Neže r. Majnarić. Osnovnu školu završio je u Delnicama. Kao šum. tehničar zaposlio se u Šumariji Lokve kao zamjenik upravitelja, a zatim je bio upravitelj Šumarije Fužine. Nakon toga 60-ih godina radio je u ŠG Delnice na kategorizaciji terena i normiranju u eksploataciji šuma, koja se tada u gospodarstvu počela primjenjivati. Početkom 70-ih radio je u Radnoj zajednici ŠG Delnice. Tada je završio uz rad Višu ekonomsku školu u Puli. Od 1974. do 1982. bio je predsjednik Izvršnog vijeća Općine Delnice, a zatim direktor

Zajedničkih službi ŠG Delnice. Pred kraj radnog vijeka preuzeo je dužnost direktora Poslovne zajednice drvara i šumara "Goranka" u Delnicama. Umro je u Ljubljani 1990., pred odlazak u mirovinu, nakon prometne nesreće u kojoj je smrtno stradala i njegova supruga Ivanka. Primio je brojna priznanja i odličja. Posebno se istakao kao osnivač i organizator natjecanja šumskih radnika, pa je i za taj rad dobio nekoliko priznanja (slika 16).

Slika 16. Ivan Tomac - Priznanje Narodne tehike Hrvatske

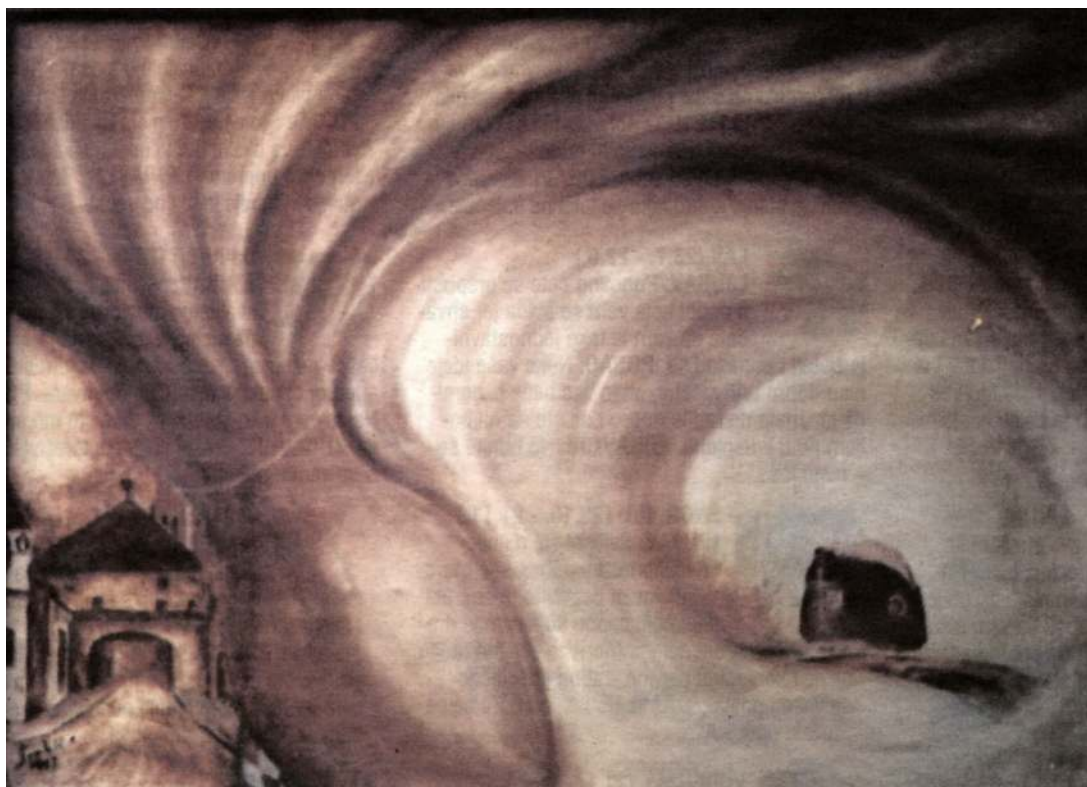
TRBOJEVIĆ, Rade, (Jezero, Plaški, 16. 1. 1926), šum. tehničar.

Sin Milovana i Bosiljke r. Vorkapić. Osnovnu školu završio je u Plavča Dragi kod Plaškoga, a građansku školu u Plaškom 1941. Kao šum. tehničar - pripravnik radio je od 1. 8. – 30. 11. 1949. u Šumariji Udbina, ŠG Gospić. Nakon odsluženja vojnog roka radio je u DIP-u Ogulin - Pogon Plaški kao poslovođa sječine od 1951. do 1960. Nakon toga radio je kao glavni poslovođa u Šumariji Plaški (1960 - 1964) i Šumariji Jasenak (1964 - 1966) u sklopu ŠG Ogulin. Od 1966. do umirovljenja 1985. radio je u Šumariji Plaški kao glavni poslovođa iskorišćivanja šuma. Živi u Klupcima kod Loznice (Srbija).

TRUHLI, Dragan, (Čazma, 19. 6. 1929), šum. tehničar.

Sin Martina i Marije r. Ivanović. Osnovnu školu završio je u Čazmi 1941. Tijekom II svjetskog rata bio je pitomac Domobranske niže srednje škole. God. 1945. sa svojim bratom Vjekoslavom preživio je Bleiburg i Križni put. Kao šum. tehničar zaposlio se u DIP-u Glina, zatim u Oblasnoj planskoj komisiji u Karlovcu. Nakon služenja vojnog roka radio je u šumarijama G. Draganac kod Čazme i Nova Rača. Zatim godinu dana studira šumarstvo u Zagrebu (1953/54). Slijedi službovanje u šumarijama Jablanac i Okučani, koju je bio prisiljen napustiti. Nakon toga odlazi u BiH, gdje radi u ŠG Zavidovići, te Šumskim upravama Olovo (kao upravitelj) i Tešanj. Iz BiH vraća se u Hrvatsku gdje kraće vrijeme radi u DIP-u Dugo Selo (pilana), a zatim 24 godine u poduzeću Geofizika u Zagrebu do umirovljenja 1987. U "Spomen na Bleiburšku tragediju hrvatskog naroda 15. 5. 1945." podijeljen mu je znak Vojnički red trolista s križem Kneza Višeslava (1995). Amaterski se bavi slikarstvom. Sudjelovao je na petnaestak izložbi Grupe 69. Na temu Bleiburga i Križnog puta izradio je desetak slika (slika 17.)

Slika 17. D. Truhli: Plamen slobode, ulje na platnu (1986).

(Slika je objavljena u Večernjem listu, Zagreb, 15.6.2007. u rubrici Pisma)

Suaautor je knjige Prevarene duše, koja govori o domobranstvu u II Svjetskom ratu. Bavi se istraživanjima zločina u Tenzinskom Gozdu kod Maribora (Slovenija) i zločina za vrijeme II Svjetskog rata u Čazmi 1943. (uz pomoć Šumarije Čazma) u svrhu dostojnog obilježavanja grobova. Bavio se sportom, posebno atletikom i bio je uspješan u trčanju. Za vrijeme školovanja bio je peti u Hrvatskoj na 10 km kao član Atletskog društva Željezničar u Karlovcu, a 1980. i 1981. sudjelovao je u super maratonu Zagreb - Čazma (60 km). Živi u Puli.

TRUHLJ, Vjekoslav, (Čazma, 1. 3. 1927), šum. tehničar, dipl. De Vry Institute.

Sin Martina i Marije r. Ivanović. Osnovnu školu završio je u Čazmi, nižu gimnaziju u Petrovaradinu i Srem. Kamenici (tada Hrv. Kamenica), a Domobransko - zastavničku školu u Zagrebu. God. 1945. s bratom Draganom preživio je Bleiburg i Križni put. Kao šum. tehničar zaposlio se u DI Belišće. God. 1950. upisao je Šumarski fakultet, ali je 1951. emigrirao u Australiju. Radio je kao tehničar na Sveučilištu u Canberri, a zatim kao Technical Officer pri Šumarskom institutu u Canberri. Diplomirao je na De Vry institutu tehnologiju elektronskih operacija i računarsku kontrolu. Od 1968. radio je u Kanadi. Nakon umirovljenja i osamostaljenja Republike Hrvatske živi u Hrvatskoj i Kanadi. Objavljivao je radove pretežito iz područja kemije. Predsjednik Republike Hrvatske dr. F. Tuđman dodijelio mu je 1995. počasni čin natporučnika. Za vrijeme školovanja i kasnije bavio se atletikom. Bio je uspješan u trčanju. U Šumarskoj školi u Karlovcu bio je odličan učenik i tehnički crtač.

UZELAC, Bogdan, (Gornje Vrhovine, 1930 - 2003), šum. tehničar.

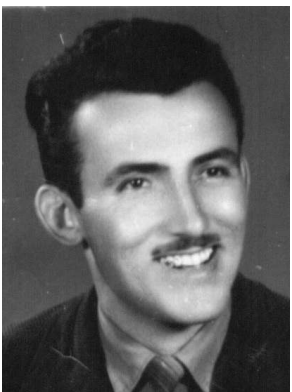
Sin Miloša i Marije r. Čudić. Osnovnu školu završio je u Vrhovinama, a nižu gimnaziju u Glini i Otočcu. Kao šum. tehničar zaposlio se kod Kotarskog odbora na Visu 1949. Od 1952. do 1954. bio je upravitelj Šumarije Kosinj u Lici, od 1954. do 1956. komercijalni direktor DI Perušić, a od 1956. do 1969. direktor DI Vrhovine. Nakon toga bio je poslovođa mehanizacije u Šumariji Vrhovine do 1988. kada odlazi u invalidsku mirovinu. Trpeći teške posljedice moždanog udara umire 2003. Pokopan je u G. Vrhovinama.

VLASTELIĆ, Anton, (Bribir, 10. 1. 1927 - Rijeka, 2003), šum. tehničar.

Sin Mate i Tereze r. Strizić. Osnovnu školu završio je u Bribiru, a nižu gimnaziju u Novom Vinodolskom. Kao šum. tehničar zaposlio se u Šumariji Novi Vinodolski. Od 1950. do 1980. bio je revirnik, a nakon toga upravni referent do umirovljenja 1988. Započeo je izvanredni studij na Višoj ekonomskoj školi u Puli, ali nije diplomirao. Bio je sposoban i cijenjen revirnik u Šumariji Novi Vinodolski, pa je 1967. kao istaknuti praktičar boravio nekoliko mjeseci u Švicarskoj kao rukovoditelj grupe šumskih radnika - sjekača na sanaciji velikih šumskih šteta od ledoloma. Dobio je zahvalnicu Crvenog križa Hrvatske za višestruko dobrovoljno darivanje krvi, za izraženu plemenitost, humanost i ljubav prema čovjeku,

kao i Zahvalnicu Saveza antifašističkih boraca Hrvatske za uspješnu suradnju u njegovanju tradicija NOB-a naroda Hrvatske.

VUKASOVIĆ, Gojko, (Mala Peratovica, Grubišno Polje, 20. 9. 1930), šum. tehničar.

Sin Gligorija i Vukosave r. Vračarić. Osnovnu školu završio je u Suhopolju 1941., a nižu gimnaziju u Grubišnom Polju. Kao šum. tehničar zaposlio se u Planskoj komisiji NR Hrvatske u Zagrebu - Odjel šumarstva i drvne industrije, gdje je radio do kraja 1949. Zatim je polazio 6—mjesečni tečaj u Komitetu za vanjsku trgovinu NRH u Zagrebu. Od 1. 7. 1950. do 31. 3. 1951. radio je u Exportdrvu Zagreb - Odjel za skandinavske zemlje, od 1951. do 1956. u Drvno-industrijskom kombinatu Sušine Đurđenovac - Pogon pilana i 2 mjeseca na pilani u DI "S. Sekulić" Nova Gradiška. Od 1957. do umirovljenja 1986. radio je u Šumariji Lipik, ŠG. "M. Birta" Bjelovar na uzgajanju i eksploataciji šuma. Živi u Lipiku.

ZORICA, Frane, (Biograd n/m, 28. 1. 1924), šum. tehničar.

Sin Ivana i Božice. Osnovnu školu završio je u Biogradu n/m, a nižu gimnaziju u Šibeniku. Kao šum. tehničar zaposlio se u Tvornici ukočenog drva i panela Rijeka . God. 1950. prelazi na rad u Kotarski NO Zadar kao referent za šumarstvo (lokalne šume). U vremenu od 1951. do 1966. bio je referent za pošumljavanje za područje šumarija Zadar i Biograd. God 1966. prelazi u Šumariju Biograd u svojstvu upravitelja i tu je dužnost obnašao do umirovljenja 1990. U svom je 40-godišnjem radu, posebno na području Šumarije Biograd, kao izuzetan praktičar, rukovodio pošumljavanjem na više od 800 ha površina, koje su danas većinom u funkciji turizma (slika 18). Radovi su obavljani na obalnom pojasu od Nina do mjesta Drage, zatim uz projektiranu Jadransku turističku cestu, na

obalnom pojasu Vranskog jezera, otočićima u Pašmanskom kanalu, a na Pašmanu u većini uvala kao turistička destinacija. Očuvane su panjače, uzurpacije svedene na minimum, a zaštita šuma od insekata obavljana je svake godine. Nakon šumskog požara u šumskom predjelu Crvena Luka kod Biograda n/m (1962) posebnu je pozornost posvetio zaštiti šuma od požara izgradnjom osmatračnica, protupožarnih prosjeka, uvođenjem službe dojave, kao i boljom opremljenosti DVD na šumariji i Općini Biograd n/m. Za svoj je uspješan rad dobio veći broj priznanja i nagrada:

- Zahvalnica ŠG Zadar (1966)
- Zahvalnica i nagrada Općine Biograd n/m (1985)
- Kao aktivan lovac i član Hrvatskog lovačkog saveza: lovačko odlikovanje II reda (1967) i I reda (1977, 1997) i za 40. god. rad u lovstvu (1985)
- Priznanje Dobrovoljnog vatrogasnog društva Biograd n/m (1999)
- za rad na unapređenju turizma, Turistički savez Općine Biograd n/m(1990).

Živi u Biogradu n/m.

Slika 18. Kultura pinija na ulazu u mjesto Drage uz Jadransku magistralu.
(Foto: Marino Bogdanić, 2003.)

SJEĆANJE NA DANE ŠKOLOVANJA

Dragan TRUHLI

Nisam uspio biti vojnik - bit ću šumar!

Početak II svjetskog rata moj brat Slavko i ja polazili smo bjelovarsku gimnaziju. Kako nas otac dalje nije mogao školovati nastavio sam školovanje u Domobranskoj nižoj srednjoj školi, a Slavko u Zastavničkoj. Negdje 1946. bude raspisan natječaj za Šumarsku školu u Glini. Prijavili smo se ja i brat Vjekoslav. Bili smo primljeni i zbog toga oduševljeni. Iz Čazme je s nama išao i Krešo Alić. Njegova obitelj i inače nam je često pomagala i štitila nas je, koliko su mogli. Glina, škola, internat. Skupili smo se iz svih krajeva. Mlađi i stariji: Ličani, Gorani, Zagorci, Slavonci, Moslavci ... Svaki je od nas imao svoj način života i običaja. Dobro smo se slagali, nitko ne pita za prošlost. Direktor naše škole bio je divan čovjek, inženjer šumarstva Duić. U internatu nam je bilo bolje nego kod kuće. Hrana, nisu neki specijaliteti, ali je ima više nego doma. Nisam uspio biti vojnik, pa mislim, bit ću šumar.

Škola u Glini bila je lijepa zgrada. Tu je nekada bila šumarija, rekoše nam mještani. Odgajatelj nam je bio Franjo Petrović, dipl. ing. šumarstva, koji nam je predavao pedologiju, a bio je i razrednik. Ostalih se profesora gotovo i ne sjećam, bili su to profesori gimnazije iz Gline. Sjećam se da nam je Ruža Hang, prof., predavala ruski.

Inače Glina je bila maleni gradić, sva aktivnost kulturna i društvena odvijala se u mjesnom kasinu, a tu je bilo i mjesno kino. Upoznao sam i neke mještane. Stanovali smo u školi koja je bila internatskog tipa, spavanje na željeznim krevetima, na madracima. Kada je zatopljilo kupali smo se u obližnjoj rijeci Glini. Bavili smo se sportom, igrali nogomet, a organizirano je i prvenstvo u skijanju. Bio sam drugi i zaradio ocjenu vrlo dobar iz tjelesnog odgoja (fiskulture). Brat Slavko je od ranije bio dobar atletičar - trkač, a ja sam tek tada počinjao. Drugu godinu školovanja nastavili smo u Karlovcu, po završetku ljetne prakse u šumarijama diljem Hrvatske. Ja sam praksu obavljao u Orahovici i upoznao rad u budućem zanimanju. Pomogao mi je u tome lugar, a upravitelj Zastavniković poslao me i u doznaku. Zaradio sam za prvu plaću. Bit će za cipele i odijelo.

Škola u Karlovcu bila je smještena u nešto stariju zgradu na Rakovcu u blizini rakovačke Gimnazije. Naš je razred smješten u dvije zgrade: spavaonica u zgradi škole, a u zgradi preko puta (Rakovac 3) imali smo učionicu, na prvom katu bio je stan direktora Duića, a na tavanu dodano nekoliko manjih spavaonica. U jednoj sam bio zajedno s kolegom Josipom Lebarom. U dvorištu starije školske zgrade nalazila se i blagovaonica s kuhinjom. Za smještaj novih učenika gradile su se drvene barake na Sajmištu.

Osim Ante Duića dolaze novi profesori, šumarski inženjeri. Slavko Lovrić, onizak, uvijek lijepo obučan, govorilo se da je za vrijeme rata bio u Ministarstvu šumarstva na visokom

položaju. Zatim Ivan Šavor, gotovo neprimjetljiv, uvijek u odijelu šumara s obaveznim lovačkim šešikom na glavi. Vrstan predavač stručnih predmeta. Dobio je nadimak "Kliber", jer je u nastavi iskorišćivanja šuma znao reći "mjerač za dužicu - kliber" i tako je ostao s tim nadimkom. Ladislav Hang predavao nam je geodeziju. Mi stariji učenici koji smo došli iz Gline, bili smo u nekom povlaštenom položaju, smjeli smo ići i na zabave u grad. Naš direktor Duić znao je reći: "To su već bili stari ratnici, oni smiju imati i malo duže izlaske".

Jednog dana uoči školskih praznika kažu meni i bratu Slavku, koji je sa mnom polazio školu, da donesemo omladinske karakteristike iz mjesta rođenja. Javimo se omladinskoj organizaciji u Čazmi i kažemo što trebamo. Napišu nam. Dobismo neku plavu kovertu naslovljenu na školu u Karlovcu. Znatiželjni, na pari otvorimo. Kad ono o nama pišu naši bivši školski prijatelji da smo ustaški oficiri, ali da nam se to ne može dokazati. Zatvorimo kovertu i predamo je direktoru Duiću. On pročita i kaže: "Kako ste mogli biti oficiri s 13 godina!?" Ostavio nas je u školi, jer je bio pametan i pošten čovjek. Završio sam školu, pa na posao. U početku radio sam u mnogo mjesta. Nigdje se nisam osjećao ugodno. Sanjario sam da odem nekamo u strani svijet, jer me je neprestano proganjala prošlost. Istjeran sam iz Šumarije Okučani. Borio sam se za malog radnika, pa sam i sam osjetio pandže birokracije.

Ivan KEZELE

Ing. Ante Duić, utemeljitelj Šumarske škole

Odlučujuću ulogu u osnivanju Šumarske škole u Glini, odnosno Karlovcu imala je skupina šumarskih inženjera pod vodstvom ing. Ante Duića, koji je u to vrijeme bio šef Općeg odjela u Ministarstvu šumarstva, te je upravo on utemeljitelj šumarske škole i trebalo bi mu postaviti spomen ploču na zgradi u Rakovcu 3. Treba imati na umu da su prvi začeci bili upravo u Glini i to pod upravom A. Duića, pod pokroviteljstvom Ministarstva šumarstva. Škola je bila smještena u zgradi Šumarije Glina, no uvjeti su bili takovi da se daljnje školovanje moralo nastaviti u Karlovcu.

Sa mnom su školu polazila još trojica Gorana (Z. Klepac, A. Majnarić, I. Tomac), a upravitelj Duić znao je reći da smo mi po prirodi istinski šumari i da prema tome šuma od nas očekuje isto toliko ljubavi, znanja i ravnjanja. Nažalost, samo smo dvojica ostali vjerni njegovim nadanjima i nakon školovanja ostali raditi u struci.

Prvu godinu školovanja u Glini shvatio sam kao sito i rešet. Upravitelj Duić odmah je početkom nastave uvodio tzv. "prijemne ispite" kroz poznavanje matematike, pa je zaključio da nekoliko učenika nemaju osnove za nastavak školovanja.

Od profesora posebno mi je ostao u sjećanju ing. Šavor kao čovjek, nastavnik i šumar. U svom životu nisam vidio ni čuo da postoji još barem jedan takav čovjek na svijetu, toliko miran, stabilan i miroljubiv. Prilikom ispitivanja nije bio samo ispitivač, već i kao predavač, želeći pomoći učenicima koje je ispitivao. U svakom trenutku poticao je u nama volju za učenjem i nikad se nije ponašao drukčije.

Zlatko KLEPAC

Bili smo uspješni učenici i šumari

Zahvaljujući našim profesorima, ali i našoj volji za učenjem, naša je generacija imala visoki prosjek srednje ocjene, a desetak je učenika naknadno steklo više i visoko obrazovanje. Već nakon prve godine službe u šumarstvu, kao šumarski tehničari napredovali smo i postavljeni za upravitelje šumarija, planskih i drugih odjela. Mnogi su svoj radni vijek proveli u šumarskoj struci do umirovljenja i bili su cijenjeni kao šumarski stručnjaci.

Od profesora na šumarskoj školi ipak bih izdvojio trojicu. Naš je direktor Ante Duić obnašao i vođenje đakskog doma, predavao je matematiku i nekoliko šumarskih predmeta. Stalno je bio s nama u kontaktu, tražio je disciplinu i red, a nekolicini učenika na svojstven je način pružao dodatna objašnjenja iz matematike. Kontrolirao je i naš rad na maloj školskoj ekonomiji organiziranoj u vrtu iza upravne zgrade prema Korani, gdje je svaki od nas obrađivao malu gredicu. Učenici su ga cijenili kao direktora i čovjeka.

Ing. Slavko Lovrić predavao nam je lovstvo. Po prirodi bio je veseljak, glazbenik i pasionirani lovac. U šumarsko-lovačkoj odori predstavljao je uzorni lik šumarnika. Rado se je odazivao našim zamolbama pa nam je nakon nastave pričao anegdote iz lova. Naš razrednik u Karlovcu bio je ing Ivan Šavor, koji zaslužuje pohvale za svoj nesebični rad u nastavi i izvan nje. Svi smo o njemu imali visoko mišljenje.

Iza zgrade stare Šumarske škole u Rakovcu 2 koristili smo dvorišni objekt s blagovaonicom i kuhinjom. Hrana je bila dobra i kalorična, a higijena prostorije vrlo dobra.

Nastava tjelesnog odgoja uglavnom se održavala na obližnjem Vunskom polju, krasnoj zelenoj površini. Koristili smo i nogometno igralište NK Karlovac, tada smješteno preko željezničke pruge, zatim košarkaško igralište i dvoranu u središtu grada, kao i Foginovo kupalište na Korani. Škola je posjedovala dovoljan broj sportskih rekvizita posebno za atletiku, tako da je svima omogućeno da se u slobodno vrijeme bave sportskim aktivnostima (atletika, nogomet, odbojka ...). Pozivani smo redovno na sportske priredbe od gradskih sportskih organizacija. Većina nas je u slobodno vrijeme igrala šah zahvaljujući dobrim dijelom dr. Ljudevitu Jonkeu, tada poznatom karlovačkom šahistu (inače lingvist i prevoditelj), koji je odigrao nekoliko simultanki i održao predavanja o šahu (notacija, otvaranja, rješavanje problema, kategorije, ...) u Šumarskoj školi (slika 19.)

Slika 19. Ljudevit Jonke, (Karlovac, 1907-Zagreb, 1979), hrv. jezikoslovac i prevoditelj, šahist, osnivač Šahovskog kluba Aljehin u Karlovcu (1924).

Nije nas mimoišao ni kulturni život Karlovca, jer nam je direktor često osigurao besplatne ulaznice, ili po povoljnijoj cijeni, pa smo posjećivali kino predstave, koncerte, izložbe. Nakon završetka drugog razreda, umjesto na radne akcije s omladinskom radnom brigadom iz Karlovca, direktor Duić, uz odobrenje Ministarstva, uputio nas je na ferijalnu praksu diljem Hrvatske. Davao je prednost praksi, želeći da budemo što osposobljeniji za šumarsku službu. Radili smo na doznaci, otpremi, geodetskim mjerenjima (trasiranje šumskih vlaka, cesta ...), uredskim poslovima (planiranje, normiranje, kalkulacije ...), izradi hranilišta za

divljač, na ribnjaku u Draganićima kod Karlovca i dr. Ja sam s kolegom Ivanom Rogićem iz Sv. Jurja dobio zadatak rekonstruirati trasu ceste od desetak km na Velebitu kod Krasnog, a trasu smo ucrtali na kartu. Inače Rogić je bio odličan geodeta. Sjećam se da smo dobili malu talijansku pušku radi zaštite od vukova.

Ranka RAČKI, dr. biol.

Pa to su prava mlada gospoda, pravi šumari!

Sjećanje na dane provedene u Karlovcu, kada je moj otac Ante Duić radio u Šumarskoj školi kao direktor.

Moja obitelj kao i obitelji drugih profesora, stanovala je u školskim stanovima. Naš stan kao i stan profesora Cuvaja nalazio se u glavnoj školskoj zgradi nasuprot zgrade u kojoj su bile učionice i menza. Posebno su bile barake u kojima su učenici spavali. Škola je raspolagala i s dijelom zemljišta, koje se protezalo iza glavne zgrade sve do Korane. Tu se sadio krumpir i razno povrće. Škola je uzgajala i vlastite svinje i kokoši za prehranu učenika. To je bilo značajno u ono poratno doba, kada je vladala sveopća nestašica. U kuhinji su se smjenjivale dvije ekipe kuharica. Jedne bi pripremale doručak i ručak, a druge večeru. Nakon nekog vremena te su se dvije ekipe natjecale u što boljem i raznovrsnijem pripremanju hrane, pa se prehrana znatno poboljšala. Koji put neki učenici, nenaviknuti na razna jela, nisu htjeli jesti. Tada im je moj otac govorio da se moraju prilagoditi razno-

Slika 20. 35. obljetnica mature treće generacije (1951-1986). Snimljeno na ulazu u Sportsku dvoranu u Karlovcu. A. Duić desno od učesnika u svijetlom odijelu. Njegova kćerka R. Rački sasvim desno.
(Sliku je darovao Mladen Špigelski, st.)

vrstnijoj hrani, a ne jesti jednoličnu hranu. Posebno se sjećam profesora Hermana, koji je predavao lovstvo. Često sam sa svojim roditeljima posjećivala njegovu obitelj. Tada sam sa zanimanjem promatrala staklenu vitrinu u kojoj je držao svoju zbirku lovačkih pušaka. Imao je i prekrasnog engleskog setera — Divnu, koja je bila omiljena među učenicima. Profesori, pa tako i moj otac, nisu bili samo šturi nastavnici, već su bili i svojevrсни odgajatelji. Kako je to bilo neposredno poslijeratno razdoblje, sigurno je zbog ratnoga vihora mnogo toga bilo propušteno za te mlade ljude, pa su se profesori trudili da im to nadoknade u svakom smislu. Sjećam se maturalnog putovanja prve generacije na more. Tom su prilikom išli i moji roditelji. U našoj obitelji poslije se prepričavalo kako su se svi maturanti savršeno ponašali, a moja mama je onda znala reći: "Pa to su prava mlada gospoda, pravi šumari!"

Mladen ŠPIGELSKI, st.

"Samo strmi i uski putovi vode na svijetle visove znanosti" (A. Duić)

(Uvodna napomena autora: Iako je Mladen Špigelski, st. maturirao na Šumarskoj školi u Karlovcu 1951. s trećom generacijom, donosimo njegova sjećanja koja su usko vezana za školovanje prve generacije—Truhlijeve, a vrlo su interesantna. Kada je Dragan Truhli 1948/49. polazio treći završni razred, Špigelski je bio učenik prvog razreda).

U Karlovac, gdje sam bio upisan u Šumarsku školu na Rakovcu, doputovao sam iz Rečice vlakom koji smo popularno zvali "Ćiro", a bio je jedina veza Korduna i Banovine s Karlovcem. Tim je istim vlakom Truhli 1946. doputovao iz Čazme preko Karlovca u Glinu, gdje je tada otvorena šumarska škola.

Na Rakovac sam došao s koferčićem jer mi je rečeno da idem u internat od kuda nema izlaza, kao neka poluvojnička organizacija. Truhlijev kolega odveo nas je u prostorije gdje smo stanovali. Ti su Truhlijevi kolege bili sve stariji odrasli momci u raznoj odjeći, bilo je na njima engleskih uniforma. Dosta ih je bilo u partizanima, u omladinskim brigadama i mi novoupisani smo ih respektirali.

Nakon tjedan dana nastave upoznali smo i direktora Antu Duića-Druskana. U razred je ušao stariji gospodin s imenikom pod rukom, s cvikerima na izbočenom okruglom nosu, isturene brade, mrk. Muk i tišina. A on će iz tog mrkog lica blagim glasom reći: "*Druskani, ja sam vaš direktor i predavat ću vam matematiku. Došli ste iz raznih krajeva u ovu školu, jer je šumarstvu potreban taj kadar. Vi ste na besplatnom školovanju na teret društva i od vas očekujem da budete dobri i poslušni đaci, a ja ću nastojati da budem vaš drugi otac i kada budete imali problema dođite do mene u svako doba, moja su vam vrata uvijek otvorena. Evo, stanujem tu preko puta. Od vas tražim samo znanje jer SAMO STRMI I USKI PUTOVI VODE NA SVIJETLE VISOVE ZNANOSTI*". Posebno se zalagao da nas što više nauči praktičnoj matematici. Nikada nas nije prozivao iz imenika kao drugi nastavnici, već nas je pamtio iz razgovora. Redovito nas je obilazio u barakama gdje smo stanovali.

Truhijeva prva generacija stanovala je na tavanu upravne zgrade preko puta škole u kojoj smo imali nastavu. Nadzirali su nas, cijenili su Druskana, ali i on njih. Sjećam se Dragana Truhlija, bavio se atletikom, trčanjem. Bio je niži od brata Vjekoslava s kojim je bio u istom razredu. Šumarska škola imala je u Karlovcu veliku reputaciju. Zaslugom direktora Duića kulturni i sportski život bio je na visini. Imala je nekoliko sekcija: folklornu, glumačku, nogometnu, boksačku, veslačku, ... Tamburaši i harmonikaši (Slavonci!) održavali su u Hrvatskom domu priredbe na koje je hrlio čitav Karlovac. Prosječna ocjena bila nam je visoka i slovili smo kao jedna od najboljih škola u Karlovcu. Kući sam u prvoj godini išao svega dva puta, kasnije i češće. No, trebalo je završiti školu u kojoj smo imali red i disciplinu, ali smo imali i za jesti, jer, kako je to kazao i Truhli, hrane je bilo više nego kod kuće.

ANEGDOTE

Siva jedinica

Profesor prozove učenika da odgovara lovstvo: "Cico, kakovu šljuka ima dlaku?" "Dobronamjerni" mu šapnu – sivu! Cico će ko iz topa: "Sivu, drug inženjer!". "Da, da, Cico, šljuka ima perje, a tebi evo siva jedinica" - reče profesor.

Lovci

Jednog dana, dok smo bili u barakama, padala je kiša. Vidimo, ide Druskan i nosi zdjelu a u njoj operušana i na komade sasjeckana kokoš. Za njim idu "veliki lovci". Ubiše iz barake kroz prozor susjedu kokoš. Otišao susjed do Druskana (direktora Duića!) a ovaj u akciju. "Lovcima" je oduzet flobert, a kako je prošvercan u Karlovac to zna samo Druskan, koji je to sve sredio na zadovoljstvo susjeda. Naši "lovci" dobiše tjedan dana kućnog pritvora.

Cirkulacija i komarci

Direktor govori učeniku da se ne žali na uvjete života u internatu, jer se je on, kao student šumarstva pokrивao novinama, a kada je učio stavljao je noge u lavor s hladnom vodom radi bolje cirkulacije. "Drug direktor" — reče učenik, "čuo sam to od kolega i otišao na Koranu, stavio noge u vodu, ali sam pobjegao jer su me pojeli komarci!"

Nemoć

Profesor primijeti da učenik na predavanju ništa ne zapisuje pa ga upita: "Zašto ne pišeš?". A ovaj mu odgovori: "Nemam ni s čim ni u što!"

Spavač

Učenik spava za vrijeme predavanja. Profesor kaže učenicima do njega da ga probude. Ovi ga probude, profesor ga ukori: "Zašto spavaš na satu?". A učenik odgovori: "Nemojte se ljutiti, ali ja spavam još od prošlog sata!"

Daleko mu do škole

Nastava trebala početi u 14 sati. Profesora nema. Đaci pomalo postaju nemirni. Kada oko 14,20 eto profesora, ulazi u razred i kaže: "Evo mene, dečki, ja mislio da sam zakasnio!" (A stanovao preko puta škole!)

Kocka i crta

Učenik na ploči treba nacrtati kocku, ali mu ne ide, pa gleda malo u pod, malo profesora, šuti. "Povuci crtu" - kaže mu profesor. Učenik vuče kredom do kraja ploče i stane. "Vuci dalje" - kaže profesor. Ovaj vuče do kuta učionice i opet stane. "Dalje" - kaže profesor. Vuče učenik kredom po zidu i dođe do vrata, a profesor vikne: "Bjež napolje, nezalico!"

Susjedi

Hladne zimske noći natjeraše učenike jedne od spavaonica u potkrovlju upravne zgrade da se "snađu", pa su uzeli drva iz školske drvavnice i uveli noćno grijanje. No njihovi susjedi su se pobrinuli da ovima ne bi bilo pretoplo, pa im skinuli i sakrili sobna vrata. Posljednju je riječ ipak imao direktor, koji je naše "inovatore" primjereno "nagradio".

ZAKLJUČAK

Šumarska škola u Glini, osnovana 1946., nije imala perspektivu zbog neodgovarajućeg prostora i pomanjkanja stalnih nastavnika šumarske struke, pa je 1947. premještena u Karlovac.

Danas škola djeluje pod nazivom Šumarska i drvodjeljska škola Karlovac i 2007. godine obilježila je 60. obljetnicu postojanja i rada kao značajna nastavna ustanova za edukaciju šumarskih i drvodjeljskih kadrova.

Kao dugogodišnji profesor škole autor je ovaj rad posvetio Šumarskoj školi u Karlovcu i prvoj generaciji šumarskih tehničara, koji su školovanje započeli 1946. u Glini, a završili 1949. u Karlovcu, s nadom da će podaci biti korisni za povijest šumarstva u Hrvatskoj i poslužiti kao dio dopune sadržaja objavljenih u Hrvatskom šumarskom životopisnom leksikonu i "Imeniku hrvatskih šumara" (www.sumari.hr).

ZAHVALE

Veliku pomoć u prikupljanju podataka pružili su nam učenici prve generacije Šumarske škole Karlovac (1949): Ivan Kezele, šum. tehničar, Delnice, Zlatko Klepac, dipl. oec., Delnice, Drago Lončarević, šum. tehničar, Vrbovec, Dragan Truhli, šum. tehničar, Pula, zatim učenici treće generacije (1951): Velimir Ivković, dipl. oec., Karlovac, Mladen Špigelski, st., viši lovni tehničar, Rečica, Milan Trtica, šum. tehničar, Vrhovine, te supruge i rodbina preminulih šumarskih tehničara prve generacije.

Pomogli su nam i ostali učenici Šumarske škole: Stanko Antunović, dipl. ing. šum., Osijek, Milovan Božić, šum. tehničar, Plavča Draga, Mate Mavrić, dipl. oec., Novi Vinodolski kao i drugi s pojedinačnim podacima vezanim uz Šumarsku školu u Glini i Karlovcu.

Podatke i sliku za životopis svog oca Antu Duića, dipl. ing. šum., prvog direktora Šumarske škole u Glini i Karlovcu, kao i sjećanja na Šumarsku školu u Karlovcu dostavila nam je Ranka Rački, dr. biol. iz Zagreba.

Podatke o povijesti zgrade stare Šumarske škole u Rakovcu 2 i rakovačke Gimnazije dobili smo od Dragice Gršić, prof. iz Karlovca.

Posebno se zahvaljujemo Branku Meštriću, dipl. ing. šum. iz Zagreba, također učeniku karlovačke Šumarske škole, koji je obavio tehničku pripremu i pripremio digitalno izdanje ove knjige.

Hvala svima za nesebičnu suradnju. Napominjemo da je dio podatka napisan po sjećanju učenika i ostalih, u odmaku od oko 60 godina, pa molimo za razumijevanje ukoliko je došlo do manjih odstupanja od stvarnih događaja.

Mladen Skoko, dipl. ing. šum.

ZNAČAJNIJA LITERATURA O ŠUMARSKOJ ŠKOLI KARLOVAC

O Šumarskoj školi Karlovac često je pisano, ali popis literature do danas nije objavljen. Zbog toga, neovisno o sadržaju ovog rada, donosimo kronološki složen pregled značajnije literature:

*** Šumarska škola? Da ali kakva ...?. Karlovački tjednik br. 30, 24. 7. 1958.

*** Srednje šumarske škole. U: Razvoj šumarstva i drvne industrije Jugoslavije 1945-1956. Beograd 1958., s. 345-349.

*** Dopisna Šumarska škola u Karlovcu. Početak rada. Karlovački tjednik br. 36, 15. 9. 1960.

Lipovšćak, J.: Šumarska škola u Karlovcu. U: Šumarska nastava u Hrvatskoj 1860-1960., Zagreb 1963., s. 543-554.

H. L.: Aktivnost Školskog centra Karlovac na osposobljavanju radnika iz šumske proizvodnje. Šumarski list br. 3-4, 1976., s. 180-181.

*** 30 godina Šumarske škole Karlovac 1947-1977. (Monografija). Karlovac 1977.

Piškorić O.: Proslava tridesetgodšnjice rada Šumarske škole Karlovac. Šumarski list br. 10-12, 1978., s.521-525.

Z. P.: Šumari dali krv. Karlovački tjednik br. 12, 22. 3. 1979.

Majer D.: Proslava 30-god. mature prve generacije četverogodišnjeg školovanja u Srednjoj šumarskoj školi u Karlovcu. Šumarski list br. 7-8, 1984., s. 375 .

*** Spomen-monografija u povodu proslave 40. godišnjice postojanja i rada OOC za šumarstvo Karlovac. Karlovac 1987.

Martinović, E.: Iz klupa u lovište. OOC za šumarstvo Karlovac, Lovački vjesnik br. 4, 1987., s.105.

Cimeša, M.: OOC za šumarstvo Karlovac obilježio 40 godina rada. Karlovački tjednik, 19. 5. 1987.

Cunić, V.: Šumarska škola Karlovac i okoliš. Učenici pošumili 1800 ha. Glasilo Hrvatske šume, Zagreb, br. 47-48., 29. 5. 1995.

*** Ljetopis Šumarske škole Karlovac, šk. god. 1996/97. Karlovac, 1997.

Piškorić, O.: Proslava 50. godišnjice rada Srednje šumarske škole Karlovac. Šumarski list br. 11-12, 1997., s. 673-677 .

*** Šumarska škola Karlovac 1947-1997. (Monografija). Karlovac, 1997.

Frković, A.: Rezultati ostvarivanja programa Šumarske škole Karlovac na osposobljavanju zaposlenika Hrvatskih šuma za ocjenjivanje lovačkih trofeja. Šumarski list br. 7-8, 1998., s. 349-352.

Ott, I.: Ulica Rakovac: Kuće pričaju. Svjetlo, Karlovac, br. 3-4, 1998., s. 103-149.

*** Ljetopis Šumarske i drvodjeljske škole Karlovac šk. god. 1999/2000. Karlovac 2000.

Pleše, V.: Škola u Karlovcu rasadnik je šumarskih kadrova. Časopis Hrvatske šume br. 50, 2001., s. 19-21.

Horovski J.: Seminar za voditelje Globe programa u Šumarskoj školi Karlovac. Časopis Hrvatske šume, br. 65, 2002., s. 32.

- Gvožđak, V.: Dobili opremu za osam izviđača. Šumarska škola primila vrijednu donaciju iz Sjedinjenih država. Karlovački list, 25. 10. 2002.
- Juraković, S.: Darovana oprema za prvi izviđački klub. U suradnji s rotarijancima u Arboretumu Šumarske škole otvoriti će se dva parka. Večernji list, Zagreb, 29. 10. 2002.
- Gvožđak, V.: Gimnaziju također zanima uređenje bivše "Šumarske". Karlovački list, 8. 3. 2003.
- Komes, L.: Arboretum šumarske i drvodjeljske škole. Gospodarski list, Zagreb, br. 3, 2003., s. 27.
- Škalamera, I.: Suci uzalud tražili greške. Uspješna prezentacija Projekta Šumarske i drvodjeljske škole o zaštiti karlovačkih rijeka. Večernji list, Zagreb, 13. 5. 2003.
- Mrkobrad, M.: Šumarska i drvodjeljska škola u Karlovcu. Novi programi karlovačke škole obuhvaćaju čak i meteorologe. Časopis Hrvatske šume, Zagreb, br. 83, 2003., s.18-19.
- Skoko, M.: Šumarska i drvodjeljska škola Karlovac - dvije obljetnice mature i priznanja. Šumarski list br. 11-12, 2003., s. 629-632.
- *** Dani hrvatskog šumarstva, Karlovac 11-18. lipnja 2005. Šumarski list br. 5-6, 2005., s. 299-335.
- *** Šumarska i drvodjeljske škole Karlovac. Pregled rada škole 1997-2007. Karlovac 2007.
- Skoko, M.: Prva generacija šumarskih tehničara započela je školovanje 1946. u Glini, a završila 1949. u Karlovcu. Prilog obilježavanju šezdesete obljetnice postojanja i rada Šumarske škole u Karlovcu (1947-2007). Šumarski list br. 11-12, 2007., s. 609-616.
- Lavrinc, A.: Obilježen 60. rođendan Šumarske škole. KA-Karlovački dnevnik, br. 100, 13. 12. 2007.
- Škalamera, I.: Slavje šumara. Šezdeseta obljetnica Šumarske i drvodjeljske škole Karlovac. Odlični temelji za školovanje stručnjaka. Večernji list, Karlovac, 14. 12. 2007.
- Škalamera, I.: Podizanje novih šumskih nasada. Večernji list, Karlovac, 12. 1. 2008.

O AUTORU

MLADEN SKOKO, dipl. ing. šumarstva, rođen je 1933. u Dugoj Resi. Pučku školu završio je u Dugoj Resi (1944), Realnu gimnaziju u Karlovcu (1952), a studij šumarstva u Zagrebu (1959).

Radio je u Šumskom gospodarstvu Karlovac (1960), Šumarskoj školi Karlovac (1961-1981) i INA-Naftaplinu u Zagrebu kao specijalist za obrazovanje (1981-1992). Položio je stručni ispit za zvanje profesora srednje škole (1965). Bio je jedan od urednika i suradnik Hrvatskog šumarskog životopisnog leksikona (TUTIZ-leksika, Zagreb, knjiga 1-6, 1996-2003). U leksikonu je obradio oko 600 životopisa. Suradnik je glasila Šumarski list i časopisa Hrvatske šume s oko 50 priloga. Bavi se istraživanjem povijesti šumarstva u Hrvatskoj.

Kao umirovljenik živi u Zagrebu.

vlastita naklada autora
prelom i obrada : b. meštrić
e-book: www.sumari.hr/skoko